

Lotelingen uit Ruurlo in het Franse leger

Hun lotgevallen en achtergronden

In onderstaand artikel een overzicht van alle 25 jongens uit Ruurlo (geboren of woonachtig) die in het leger van Napoleon hebben gediend. Met zover mogelijk een beschrijving van hun lotgevallen, hun herkomst en hun levensloop. Allereerst de veertien omgekomen jongens, vervolgens de elf overlevenden. In volgorde van hun geboortjaar.

Omgekomenen:

Philip George Viëtor is het derde kind van de in totaal tien kinderen van dominee Philippus Johannes Viëtor en diens vrouw Henrica Arnolda Nies. Vader Philippus Johannes is in 1751 geboren in Niftrik en in 1775 beroepen als dominee in Ruurlo, waar hij op 20 april van dat jaar trouwt met Henrica Arnolda. De familie woont op de Pastorie aan de Domineesteeg. Als de dominee op 28 december 1796 overlijdt vertrekt het gezin Viëtor naar Lochem, moeder Henrica Arnolda overlijdt daar op 3 mei 1829.

Dominee Philippus Johannes Viëtor is een overtuigd patriot en aanhanger van het gedachtengoed van ‘vrijheid, gelijkheid en broederschap’. Als bij hem in 1795 een ruit is ingeschoten zegt hij alle medewerking toe om de booswichten te achterhalen, echter wel met de kanttekening dat hij “... als een vrij Bataafs Burger geen Heer erkent, maar integendeel vermeent dat alle justitiele actens binnen deze provincie in naam en vanwegens het Vrije Volk van Gelderland behoren te geschieden.’

Zoon Philip George is geboren op 1 maart 1780 en behoort dus niet tot de generaties van jongelui die vanaf het geboortjaar 1788 worden opgeroepen voor de loting. Uit de stamboeken van Nederlandse militairen, zoals die worden bewaard in het nationaal Archief in Den Haag, blijkt dat hij al op 2 november 1795 als cadet is toegetreden tot het 2^e Bataljon van de 2e halve Brigade van het Bataafse leger. Hij was toen nog maar 15 jaar. Uit zijn signalement blijkt dat hij 5 voet en 6 duim lang was, pakweg 1,65 m of een fractie meer. Hij heeft blauwe ogen in combinatie met bruine haren en verder een spitse neus en kin.

Dat Philip George voor een carrière in het leger koos lijkt niet helemaal toevallig, want zijn oom Carel Benjamin Viëtor (een jongere broer van zijn vader) was ook beroepsmilitair. Deze zou het uiteindelijk schoppen tot kapitein binnen het 123e Regiment Infanterie van Linie en behoorde tot de overlevenden van de veldtocht naar Rusland.

In 1996 is Philip George betrokken bij campagnes in Duitsland, waar Nederlandse troepen meevechten met de revolutionaire vrienden uit Frankrijk.

Bij terugkeer wordt zijn onderdeel gelegerd op Texel. Vandaaruit neemt hij tussen 27 augustus en 19 november 1799 deel aan gevechten in Noord-Holland tegen een invasiemacht van Britse en Russische troepen. In die periode wordt hij op 30 september gepromoveerd tot 2^e luitenant. In 1800 en 1801 is hij opnieuw betrokken bij campagnes in Duitsland.

Mogelijk heeft Philip George in 1803 het leger (tijdelijk) vaarwel gezegd want in het stamboek staat genoteerd: 'Hiervan afgegaan met honorable demissie'.

Per 2 maart 1807 vinden we hem echter terug als luitenant bij het 2^e Regiment Jagers, twee weken later (op 15 maart) stapt hij over naar het 4^e Regiment Infanterie. In 1807 en 1808 is hij betrokken bij campagnes in het keurvorstendom Hannover en in Zweeds Pommeren aan de Oostzeekust. Beide gebieden waren destijds door Frankrijk bezet. Al die tijd zijn lichamelijke kwetsuren Philip George bespaard gebleven, want onder het kopje 'wonden' zijn geen vermeldingen.

Per 1 januari 1809 wordt Philip George genoemd als officier binnen het 4^e Regiment Infanterie, onder leiding van kolonel Bruce. Deze Bruce was in dat jaar verantwoordelijk voor de verdediging van Walcheren en het achterliggende Antwerpen tegen een Britse invasiemacht, waarschijnlijk is Philip George daarbij ook betrokken geweest. Die verdediging verliep niet geheel naar wens, waarna Bruce in ongenade viel en werd ontslagen.

Vanaf 1810 worden onderdelen van het 4^e Regiment Infanterie ingezet in Spanje, waar Napoleon ook al oorlog voerde. Ook Philip George behoort daartoe. De Nederlandse soldaten raken hier verstrikt in een ware guerrilla-oorlog, waarbij over en weer de nodige wreedheden worden begaan. Op een lijst van officieren uit 1810 staat achter zijn naam: 'krijgsgevangen in Spanje', dus hij heeft een en ander aan den lijve ondervonden. Daarachter is later nog toegevoegd: 'Uit krijgsgevangenschap geretourneerd'. Dat lijkt te duiden op een happy end, maar dat blijkt te voorbarig.

Nadat de Bataafse republiek is ingelijfd bij Frankrijk wordt het 4^e Regiment Infanterie per september 1810 opgenomen in het Franse leger als het 125^e Regiment Infanterie van Linie, onder leiding van kolonel Wagner. We komen Philip George Viëtor dan nog tegen op een lijst van officieren als onderluitenant. Zijn naam ontbreekt echter op een soortgelijke lijst van officieren die in juni 1812 wordt opgemaakt aan de vooravond van de veldtocht naar Rusland. Wat is er in die tussentijd met Philip George gebeurt?

Een zoektocht in het krantenarchief van delpher.nl brengt uiteindelijk een triest antwoord op de vraag wat er met Philip George is gebeurt. In de 'Oprechte Haarlemse courant' van 31 augustus 1811 komen we een overlijdensadvertentie tegen, ondertekend door zijn moeder, waarin wordt gemeld dat Philip George op 19 augustus daaraan voorafgaand is overleden aan 'zwaare Zenuw-Koortsen'.

Een term die overduidelijk aangeeft dat het krijgsgewoel diepe psychische sporen heeft achtergelaten bij Philip George. De letterlijke tekst luidt:

*** Het heeft den alleen wijzen God behaagd, een einde te maken aan het leven van mijnen veelgeliefden tweeden Zoon, PHILIP GEORGE VIËTOR, Lieutenant bij het 125ste Regiment Infanterie van Linie. - Na veele en allerhagchelijkste krijgsgevaaren te zijn ontworsteld, bezweek hij, den 19 dezer, onder zwaare Zenuw-Koortsen, in het 31ste jaar zijns ouderdoms. Van vijf Zoonen, de hoop mijner klimmende jaren, is deze de vierde, wiens gemis mijne diepgewonde Ziel be-treurt. Alleen de troostgronden van den Godsdienst kunnen mijne smert lenigen, en mij in de wegen der Goddelijke Voorzienigheid, met Christelijke gelatenheid, doen berusten. - Van de deelneming mijner Vrienden overtuigd, verzoeke ik van Brieven van Rouwbeklag verschoond te blijven.

L o c h e m

H. A. NIES,

den 24 Augustus 1811.

Wed. Viëtor.

STAAT VAN DIENST.				
IN HOLLAND.	Bij VREEMDE MOGENDHEDEN.	VELDTOGTEN, DADEN, WONDEN.	OF ZIJ DECORATIEN OF RIDDER-ORDE HEBBEN, EN DATUM DAT ZIJ DEZELVE HEBBEN BEKOMEN.	A A N M E R K I N G E N.
1795. 2 ^{de} November Circ. 1. bij het 125 ^{de} Regim. Infanterie		1796. Campagne in Duitsland		
1799. 30 ^{de} September 2 ^{de} Lieutenant bij het 125 ^{de} Regim. Infanterie		1797. Geen Campaigne in Oorlog		
1803. hier van afgegaan met honorab. demissie		1800. Campagne in Achter Holland		
1804. 2 ^{de} Maand Lieut. bij het 125 ^{de} Regim. Infanterie		1800. en Campagne in 1803. Duitsland		
1807. 13 ^{de} Maand afgegaan in de zelfde Functie bij het 125 ^{de} Regim. Infanterie		1807. en Campagne in 1809. Aachen en Loreen (Frankrijk)		

De staat van dienst van Philip George Viëtor in het leger van de Bataafsche Republiek. Daaruit blijkt dat hij aan vijf veldtochten heeft deelgenomen, waarbij de expeditie naar Spanje nog niet wordt vermeld

*. * Het heeft den alleen wijzen God behaagd, een einde te maken aan het leven van mijnen veelgeliefden tweeden Zoon, PHILIP GEORGE VIËTOR, Licutenant bij het 123ste Regiment Infanterie van Linie. - Na veele en allerhagchelijkste kriegsgevaren te zijn ontworsteld, bezweek hij, den 19 dezer, onder zwaare Zenuw-Koorfen, in het 31ste Jaar zijns ouderdoms. Van vijf Zoonen, de hoop mijner kimmende Jaren, is deze de vierde, wiens gemis mijne diepgewonde Ziel be treurt. Alleen de troostgronden van den Godsdienst kunnen mijne smert lenigen, en mij in de wegen der Goddelijke Voor zienigheid, met Christelijke gelatenheid, doen berusten. - Van de deelneming mijner Vrienden overtuigd, verzoeke ik van Brieven van Rouwbeklag verschoond te blijven.

L O C H E M H. A. N I E S,

den 24 Augustus 1811. Wed. Viëtor.

De overlijdensadvertentie van Philip George Viëtor in de 'Oprechte Haarlemse courant' van 31 augustus 1811

Willem Aalbers is geboren op 20 november 1785 als zoon van Jan Willem Aalbers en diens tweede vrouw Jenneken Meeseman, op Denneboom (nu Nieuwenhuishoekweg 5). Hij heeft nog vijf broers en zussen. Zoals eerder aangegeven meldt Willem zich bij het 123^e Regiment Infanterie van Linie als remplaçant (vervanger) van Gijsbert Blokhuijs uit Barneveld. Hoe en waar hij deze Gijsbert heeft leren kennen is onduidelijk. Misschien kende hij hem ook niet persoonlijk, maar is een en ander geregeld via een tussenpersoon. Als laatste woonplaats van Willem wordt Amsterdam genoemd. Een beroep wordt bij hem niet vermeld.

Willem is blijkbaar van het avontuurlijke type en de dienst in het Franse leger heeft hij mogelijk gezien als een extra bron van inkomsten. Dit avontuur heeft voor hem, voor zover valt na te gaan, echter fataal uitgepakt. Hij wordt op 16 april 1811 ingeschreven bij het 123^e Regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 2753) dat gelegerd is in St. Omer in Noord-Frankrijk. Hij wordt eerst ingedeeld bij de 4^e compagnie van het 5^e bataljon, later bij de 2^e compagnie van het 3^e bataljon en de 2^e compagnie van het 2^e bataljon. Vanuit St. Omer zal hij met Napoleon naar Rusland zijn getrokken, waar het 123^e Regiment betrokken raakt bij de slag bij Polotsk in Wit-Rusland op 16 en 17 augustus 1812 en zwaar gehavend uit de strijd komt. Onduidelijk is of Willem Aalbers deze slag heeft meegemaakt of dat hij al eerder door ziekte of ontberingen om het leven is gekomen. Dat valt niet meer te achterhalen.

Willem was 1,68 m lang en had een ovaal gezicht met een laag voorhoofd, blijkt uit zijn inschrijving. Hij had bruine ogen en kastanjebruin haar. Verder een spitse neus en dito kin en een normale mond.

Sint Bertinus ruïne in St. Omer, de thuisbasis van het 123^e Regiment waartoe Willem Aalbers, Albert Dijkman en Jan Berend Penterman behoorden. Alleen Albert Dijkman heeft het na kunnen vertellen (commons.wikimedia.org)

Jan Hendrik te Paske (soms ook geschreven als te Paste) wordt in 1789 geboren op Kroos in Marienvelde, als enige zoon van Hermanus te Paske en Jenneken Strank. Het gezin telde daarnaast nog drie dochters. Het boerderijtje, nu Waalderweg 52, werd ook wel Oude Koeheerde genoemd en later, naar de bewoners, ook te Paske. Jan Hendrik te Paske wordt ingedeeld bij het 88^e Cohorte (stamboeknr. 669), dat aanvankelijk alleen bedoeld was als binnenlandse strijdmacht om de grenzen te beschermen. Na de fatale veldtocht naar Rusland worden de Cohorten in 1813 echter ook ingezet op Duitse bodem, om de Franse krijgssterkte weer aan te vullen. Zover is het voor Jan Hendrik niet gekomen, blijkt uit een overzicht van militairen die in (Franse) ziekenhuizen zijn overleden, in te zien in het Nationaal Archief in Den Haag. Op 12 oktober 1812 wordt hij opgenomen in het ziekenhuis te Leiden, waar hij op 15 november daaropvolgend overlijdt. Als doodsoorzaak wordt genoteerd ‘phtisie pulmonaire’, ofwel tuberculose. In de overlijdensakte van het ziekenhuis wordt zijn naam als Paskie geschreven, hij is dan ‘fusilier’ (geweerschutter) bij het 88e Cohorte.

EXTRAIT MORTUAIRE.

(a) Désigner le nom de la commune où est situé l'hôpital; désigner aussi si l'hôpital est civil ou militaire, sédentaire ou ambulante.

COMMUNE de *Leiden* (a)
HÔPITAL *Sédentaire*

Du registre des décès dudit hôpital a été extrait ce qui suit :
Le Sieur

(b) *J. H. te Paske, fusilier à la*
88e Cohorte Garde Nationale, 2e Compagnie.
Âgé de vingt trois ans.

natif de *Ruurlo* canton d _____ département
de *Gueldre Supérieure* est entré audit hôpital le *Onze* du mois
d' *Octobre* l'an *1812*. et y est décédé le *Quinze* du mois
d' *Novembre* l'an *1812* par suite de *Phlogose Pulmonaire* (c)

(c) Expliquer le genre de maladie ou de blessure dont il est mort.

Les Officiers de
Santé en Chef
Washington, Le Maître

Je soussigné, Économe dudit hôpital, certifie le présent extrait véritable et conforme au registre des décès dudit hôpital.
Fait à Leiden, le 30e du mois de Novembre 1812

Pierre

Nous, Commissaire des guerres chargé de la police de l'hôpital de Leiden, certifions que la signature ci-dessus est celle de Mre Pierre, Économe, et que foi doit y être ajoutée.
Fait à Leiden le 5e du mois de Décembre 1812

Belmont

N. B. On recommande la plus grande exactitude dans les actes de décès. Les prénoms et noms des décédés doivent être recueillis avec attention, ainsi que les lieux de naissance, cantons et départemens, les noms et numéros des corps et compagnies; et le tout doit être écrit très-lisiblement et dans l'ordre indiqué à la marge.

De overlijdensakte van Jan Hendrik te Paske, zoals opgemaakt door het ziekenhuis in Leiden

Jan Willem Bosman wordt geboren op 19 juli 1789 op de Bonenpotter (Borculoseweg 45) als vijfde van de zes levende kinderen van Jan Bosman en Hendrina Groot Garvelink. In 1794 overlijdt zijn vader. Moeder Hendrina hertrouwt nog datzelfde jaar met Garrit Wonnink, waarna het gezin naar Vorden verhuist. In 1808 keren ze in Ruurlo terug op de Meserie/Mezeman aan de Barchemseweg. Mogelijk dat Jan Willem een bijzondere affiniteit heeft gehad met paarden, hij wordt in ieder geval ingedeeld bij het 11^e Regiment Huzaren (stamboeknr. 250) nadat hij voor de lichting van 1809 (geboortjaar 1789) is ingeloot. Hij is dus in ieder geval te paard naar Rusland vertrokken, maar over het verdere wel en wee van dit regiment is heel weinig bekend. Van Jan Willem is echter niets meer vernomen, zodat aangenomen mag worden dat hij de veldtocht niet heeft overleefd.

Harmen Haitink is op 7 juli 1790 in Ruurlo geboren als tweede kind van Berent Haaijntink en Janna Marsman. Het echtpaar is in 1788 in Laren getrouwd en neemt daarna zijn intrek in een van de twee woongedeeltes van het Rutger Anslaghuis (aan de Dorpsstraat, tegenover de voormalige Rabobank). Daar worden nog twee zusjes en een broertje geboren. Na het overlijden van zijn vader in 1803 hertrouwt zijn moeder het jaar daarop met Berent Nijenhuis uit Zwiiep. Deze overlijdt echter al in januari 1806, waarna moeder Janna nog datzelfde jaar voor de derde keer in het huwelijk treedt met Derk Mengerink uit Neede, wever van beroep.

Bij de loting voor de Classe van 1810 op 18 februari 1812 trekt Harmen nr. 13. Dat betekent dat hij zich vijf dagen later, op 23 februari 1812, moet melden bij de kazerne in Arnhem. Ergens in die fase moet er iets zijn misgegaan. Harmen zal nooit deel uitmaken van het Franse leger, hij komt namelijk terecht in de gevangenis in Arnhem. Dat blijkt uit de cartes civiques, waarin in eerste instantie staat vermeld dat hij is ingeloot voor de actieve dienst, maar met de toevoeging ‘fugitif, etant échappé de la maison de correction à Arnhem’ (vluchteling, zijnde ontsnapt uit het huis van bewaring in Arnhem). Dat is het laatste wat we vernemen van Harmen. Wat er van hem is geworden is onbekend, in de archieven is geen spoor meer te vinden van hem. Te vrezen valt daarom dat het niet goed afgelopen is en dat hij ergens op zijn vlucht een naamloze dood is gestorven. Of is Harmen de deserteur wiens verhaal opdook tijdens het veldnamenonderzoek? Daar werd in verschillende varianten de overlevering opgetekend van een deserteur die ontsnapt was naar Amerika. Een van de opgetekende versies luidt als volgt: ‘Op de Vos woonde in de tijd van Napoleon een jongeman die werd opgeroepen voor de grote veldtocht naar Rusland. Deze voelde daar niet voor. Hij deserteerde, dook onder en werd door een voorouder van Abbink op de Kooihoeve naar het station in Lochem gebracht. Vandaar trok hij naar Rotterdam en ontsnapte naar Amerika.’

Dat van dat station in Lochem klopt dan in elk geval niet, want in de tijd van Napoleon waren er nog geen treinen. Ook woonden er geen Haitinks op de Vos, een boerderijtje aan de Kaapdijk dat in 1871 is afgebroken. Maar misschien is hij daar opgepikt. Of hij Amerika dan gehaald zou hebben is de vraag, want ook daar is geen spoor van Harmen te vinden. Maar misschien is hij verder door het leven gegaan onder een nieuwe naam. Het mysterie blijft.

Jan Berend Penterman is geboren op 6 januari 1790 op Kunnen (nu Kunnerij 7) in Marienvelde als derde van de zeven kinderen van Hendrik Penterman en Anna te Kevelder (ook wel Hulshof genoemd). Zijn vader overlijdt in 1804, waarna zijn moeder een jaar later hertrouwt met Hendrik Krabben. Bij de loting voor de Classe van 1810 op 18 februari 1812 trekt Jan Berend nr. 1. Aangezien er blijkbaar geen lichamelijke kwalen zijn en geen andere beletselen krijgt hij de opdracht om zich vijf dagen later, op 23 februari 1812, te melden bij de kazerne

in Arnhem. Samen met nog drie andere jongens uit Ruurlo. Jan Berend wordt op 12 maart 1812 ingeschreven bij het 123^e Regiment Infanterie van Linie en wordt ingedeeld bij de grenadiers van het 3^e bataljon (stamboeknr. 3626). Op tijd dus om deel te kunnen nemen aan de veldtocht naar Rusland. Het 123^e regiment is bij de slag bij Polotsk in Wit-Rusland op 16 en 17 augustus 1812 zwaar gehavend. Of Jan Berend Penterman deze slag heeft meegemaakt of al eerder bezweken is blijft onduidelijk.

Uit de inschrijving blijkt dat Jan Berend 1,73 m lang is en een ovaal gezicht heeft met een laag voorhoofd en een lange kin. Hij heeft donkere ogen (noir, dus zwart, wordt zelfs genoteerd) bij kastanjebruin haar. Verder een kleine neus, een grote mond en een lange kin. Als zijn beroep wordt vermeld: journalier, wat het best kan worden vertaald als daghuurder.

Harmanus (of Manus) Pasman is geboren op 15 april 1791 op Peggenhof aan de Bemersteeg als zoon van Gerrit Pasman en Gerardina Bouwmeester. Hij heeft nog een oudere en een jongere zuster. In 1800 verhuist het gezin naar de Zomp aan de Borculoseweg. Bij de loting op 16 oktober 1812 trekt Harmanus nr. 26, maar omdat er onder de lagere nummers zoveel afvallers zijn vanwege lichamelijke mankementen of andere afwegingen behoort hij toch tot de twaalf rekruten die het canton Vorden moet leveren van het geboortjaar 1791.

Harmanus wordt op 11 december 1812 ingeschreven bij het 124^e Regiment Infanterie van Linie en wel als fuselier bij de 1^e compagnie van het 5^e bataljon (stamboeknr. 4697). Per 2 april 1813 wordt hij nog opnieuw ingedeeld bij de grenadiers van het 2^e bataljon van het 124^e regiment.

Op het moment van zijn inschrijving is het leger van Napoleon al bezig met zijn terugtocht uit Rusland, het 124^e regiment is op 16 en 17 augustus 1812 in de slag bij Polotsk in Wit-Rusland goeddeels weggevaagd. Daar is Harmanus dus niet bij betrokken geweest, mogelijk wel bij veldslagen op Duitse bodem in de loop van 1813. Uit een speciale notitie blijkt dat Manus ergens in de loop van dat jaar is gedeserteerd, een exacte datum wordt niet vermeld. Voor Manus is het desondanks niet goed afgelopen. Van hem is verder geen spoor teruggevonden, waaruit we afleiden dat hij alsnog is omgekomen op zijn vlucht en op zijn zwerftocht terug naar Ruurlo.

Uit de inschrijving blijkt dat Manus 1,74 m lang is en een vol gezicht heeft met een laag voorhoofd. Hij heeft bruine ogen en kastanjebruin haar. Als opmerking wordt nog genoemd: petite verole. Blijkbaar lijdt Manus aan de pokken en hij is lang niet de enige. Het is blijkbaar geen beletsel om hem als soldaat in te delen. Als zijn beroep wordt vermeld: journalier, daghuurder.

Jan Hilferink is op 24 maart 1792 geboren in Hengelo (Gld) als zesde kind van Garrit Jan Hilferink en Berentjen Mennink. Hij heeft nog vier broers en twee zusters. Ten tijde van de loting op 25 februari 1813 woont hij in Ruurlo. Jan wordt ingedeeld bij het 33^e Regiment Lichte Infanterie. Dat moet ergens in het

voorjaar van 1813 zijn geweest, dus aan de veldtocht naar Rusland heeft Jan in ieder geval niet deelgenomen. Het is goed mogelijk dat hij in dat jaar 1813 wel betrokken is geweest bij de veldslagen in Duitsland, maar zekerheid daarover is er niet. Van Jan is nadien echter geen spoor meer gevonden, zodat het er vooralsnog naar uitziet dat er geen sprake is van een positieve afloop.

Hermanus Stegers is een bijzonder geval. Hij wordt op 24 november 1792 geboren op Bekkenboer (Kunnerij 6) in Marienvelde als derde van de vijf kinderen van Toone Stegers en Janna ter Heurne. Hermanus wordt per 25 april 1813 ingeschreven als ‘gendarme bis’ bij de 2e compagnie van het 2e escadron (stamboeknr. 518). De gendarmes bestonden uit politiemannen te paard, een soort marechaussee dus. Het woord gendarme werd in die tijd in Frankrijk ook gebruikt als vervanger van het oudere woord ‘maréchaussée’. Hoe de functie van gendarme precies werd ingevuld in die onrustige tijd is niet duidelijk. Waarschijnlijk is Hermanus niet betrokken geweest bij reguliere gevechten, meer bij de ordebewaking. Dat zou dan aanvankelijk in Duitse plaatsen geweest kunnen zijn, maar na de nederlaag van Napoleon bij Leipzig (16 t/m 19 oktober 1813) zullen ook de gendarmes zich teruggetrokken hebben naar Frankrijk. Hermanus komt in ieder geval terecht in Parijs. Daar wordt hij op 21 juli 1813 opgenomen in een ziekenhuis, waar hij kort daarop (op 30 juli 1813) overlijdt aan koorts (fièvre). Dat blijkt uit een overzicht van militairen die in (Franse) ziekenhuizen zijn overleden in het Nationaal Archief in Den Haag. In de overlijdensakte wordt als zijn onderdeel genoemd de 2e Compagnie bij de ‘Gendarmerie d’Elite’.

Uit zijn inschrijving bij de gendarmes blijkt dat Hermanus 1,74 m lang is en een ovaal gezicht heeft met een laag voorhoofd. Hij heeft kastanjebruin haar en grijze ogen. Verder een arendsneus, een normale mond en een stompe kin. Als beroep wordt genoemd journalier, daghuurder.

Hendrik Jan Ligtenbarg is geboren op 9-3-1792 als derde van de in totaal acht kinderen (hij is de eerste zoon) van Berent Ligtenbarg (afkomstig uit Vorden) en Willemina Willemsen op Weustemaat (Kooiersdijk 4). Het echtpaar is in 1785 getrouwd en bouwt datzelfde jaar een nieuwe boerderij op Weustemaat. In de lotingslijst voor de lichting van 1812 loot Hendrik Jan nr. 5, met daarachter de mededeling ‘in actieven dienst gesteld’. Zijn naam is tot op heden echter niet gevonden in de lijsten van memoiredeshommes, mogelijk omdat de spelling van zijn naam op een niet herkenbare wijze is verhaspeld. Daarom is ook niet bekend bij welk legeronderdeel Hendrik Jan terecht is gekomen en dus valt er weinig te zeggen over zijn lotgevallen. Van hem is echter taal noch teken meer vernomen, dus het valt te vrezen dat hij zijn dienstitijd met de dood heeft moeten bekopen. Het feit dat de naam Hendrik Jan ook vernoemd wordt door zijn broers en zusters bij de geboorte van hun kinderen zou in die richting kunnen wijzen.

Hendrikus Nijhuis is geboren op 11-6-1792 in Hengelo (Gld), als zoon van Albert Nijhuis en Reijntien Smeeink, zo blijkt uit het RK doopboek van Hengelo/Zelhem. Hij wordt na de loting op 25 februari 1813 ingedeeld bij het 33^e Regiment Lichte Infanterie (stamboeknr. 5716), dat lijkt wel vast te staan. Later wordt hij ingedeeld bij het 88^e Cohorte. Aan de veldtocht naar Rusland heeft Hendrikus in ieder geval niet deelgenomen, maar mogelijk is hij wel betrokken geweest bij de veldslagen in Duitsland in de loop van 1813. Een huwelijk of overlijden dat in aanmerking komt is in elk geval nog niet gevonden, dus vooralsnog vrezen we dat Hendrikus is omgekomen.

Garrit Horstman is geboren op 30 augustus 1793 op Klein Leusink/de Pannekooke (bij Leusink, afgebroken in 1911) als zoon van de timmerman Berent Horstman en diens vrouw Getruij Nieuwland. Hij is de oudste van drie zonen (een vierde zoon is jong overleden). Garrit wordt samen met drie andere jongemannen uit Ruurlo na loting per 10 oktober 1813 ingedeeld bij het 27^e Regiment Infanterie van Linie en wel bij de 3^e compagnie van het 2^e bataljon (stamboeknr. 10109). Na een reorganisatie maakt hij per 13 november 1813 deel uit van het 138^e Regiment Infanterie van Linie. Garrit is dus niet betrokken geweest bij de Slag bij Leipzig (16 t/m 19 oktober 1813), maar mogelijk is hij omgekomen bij latere schermutselingen op Duitse of Franse bodem of door ziekte en ontberingen.

Garrit is 1,68 m lang en heeft een ovaal gezicht met een plat voorhoofd. Hij heeft blond haar, een kleine neus, een normale mond en een korte kin. Als beroep wordt genoemd journalier, daghuurder.

Willem Korten is geboren op 23 januari 1793 als zoon van Engbert (ook wel Egbert) Korten en Aaltjen Aseler. Zijn vader is geboren op Saleman/Salomon/Muiterstede aan de Höfteweg en wordt om die reden ook wel aangeduid als Engbert Salomon. Op welk adres Willem is geboren is niet

bekend, wel dat het gezin tussen 1794 en 1803 heeft gewoond op de Bonenpotter aan de Borculoseweg, nadat de hiervoor genoemde familie Bosman daar was vertrokken. In 1803 vertrekken ze van de Bonenpotter naar Gotink/Schuttenstede op de Bruil en rond 1811 naar de Kaal aan de Groenloseweg (afgebroken in 1848).

Willem wordt per 10 oktober 1813 ingeschreven bij het 27^e Regiment Infanterie van Linie en wel bij de 4^e compagnie van het 2^e bataljon (stamboeknr. 10027).

Na een reorganisatie wordt hij per 13 november 1813 ingedeeld bij het 26^e Regiment Infanterie van Linie. Willem is dus niet betrokken geweest bij de Slag bij Leipzig (16 t/m 19 oktober 1813). Ook van hem zijn echter geen latere gegevens meer gevonden, zodat wordt aangenomen dat hij is omgekomen. Ofwel in latere schermutselingen op Duitse of Franse bodem, ofwel door ziekte of andere ontberingen.

Willem is 1,67 m lang en heeft een lang gezicht met een laag voorhoofd. Opvallend is dat hij blauwe ogen heeft bij bruin haar. Verder heeft hij een kleine neus, een normale mond en een korte kin. Als beroep wordt genoemd laboureur. Letterlijk betekent dat ploeger, waarschijnlijk is boerenknecht een betere vertaling.

Garrit Bensink is geboren op 4 augustus 1793 op Grote Heurne/Bensink aan de Tolhutterweg als jongste zoon van de acht kinderen van Garrit Bensink en Engele ten Arve. Bij zijn geboorte is zijn vader al overleden. Zijn moeder hertrouwt in 1798 met A.J. Vrugink, waarna het gezin verhuist naar Klein Hillebrant (Hillebrandweg 1).

Garrit wordt per 10 oktober 1813 ingedeeld bij het 27^e Regiment en wel bij de 2^e compagnie van het 2^e bataljon (stamboeknr. 10025). Na de reorganisatie wordt hij per 13 november 1813 ingedeeld bij het 43^e Regiment Infanterie van Linie. In de lijsten van dit regiment komt hij merkwaardig genoeg voor onder een ander stamboeknr. (1402) en met als geboorteplaats Reculo. De Slag bij Leipzig (16 t/m 19 oktober 1813) is ook Garrit dus bespaard gebleven, maar omdat van hem geen latere levenstekens zijn gevonden wordt aangenomen dat hij is omgekomen. Van het 43^e Regiment is bekend dat het na de Slag bij Leipzig bijvoorbeeld nog betrokken is geweest bij schermutselingen rond Hanau. Garrit is 1,75 m lang en heeft een ovaal gezicht met een plat voorhoofd. Hij heeft blond haar en blauwe ogen. Verder een kleine neus, een grote mond en een lange kin. Als beroep wordt genoemd journalier, daghuurder.

De overlevenden:

Harmen Dengerink is geboren op 2 februari 1789 in Vorden als zoon van Aalbert Dengerink en Berendjen Egberts. Zijn moeder overlijdt in 1794. Na 1800 vinden we hem terug op Muldershuis/Muldersstede aan de Huikert, waar hij inwoont bij de weduwe Jenneken Broekgaarden-Timmerie en haar dochter Engele en schoonzoon Hendrik Meddeler. Ook Garritdina Dengerink woont daar

bij in, waarschijnlijk is dat zijn zusje, haar geboorte is echter nog niet gevonden. Bij Muldersstede werd vroeger een molen geëxploiteerd, misschien is Harmen daar in dienst als molenaarsknecht. Tenslotte stamt hij af van de molenaarsfamilie Dengerink in Zwiep.

Harmen heeft de pech dat hij als eerste reserve de plaats in moet nemen van Harmen Haitink, die om onbekende redenen in de gevangenis in Arnhem beland en daaruit ontsnapt. Harmen Dengerink wordt opgenomen in de 88^e Cohorte (stamboeknr. 923), net als zijn jaargenoten Jan Hendrik te Paske en Hendrik Christiaan Raad. In tegenstelling tot Jan Hendrik te Paske loopt het met Harmen Dengerink goed af. Hij trouwt op 8 januari 1820 als dagloner in Olst met Janna Snel (ook wel Van der Snel). In 1824 en 1831 overlijden twee kinderen kort na hun geboorte, een derde dochter Maria Johanna (geboren in 1826) trouwt in 1853. Op 30 augustus 1832 hertrouwt Harmen in Olst met Fredrica van der Noot. Zij overlijdt op 2 november 1833, waarna Harmen een op 12 februari 1834 nog een derde keer trouwt (eveneens in Olst) met Aaltjen Grootenhuis. Zijn overlijden is niet gevonden.

Hendrik Christiaan Raad is geboren op 25 april 1789 op den Olden Guliker aan de Wiersseweg, als zoon van Kristjaen Raed en Jenneken Stokkink. Zijn vader komt uit Lochem en is op den Olden Guliker ingetrouwd. Na het overlijden van vader Kristjaen hertrouwt moeder Jenneken in 1792 met Jan Willem Breuker en vertrekt dan met haar twee kinderen (er is ook nog een dochter Garritjen). Waar naartoe is niet duidelijk, als haar tweede man ook overlijdt (er zijn inmiddels nog twee zoontjes geboren) woont ze eerst nog even in bij haar broer Albert op het nabijgelegen Drie Huizen en keert dan terug naar den Olden Guliker. Daar woont de familie in ieder geval ten tijde van de loting van de Classe van 1809. Hendrik Christiaan wordt ingeloot en ingedeeld bij het 88^e Cohorte (waarbij zijn naam wordt genoteerd als Roth en zijn geboorteplaats als Roelen, zijn stamboeknr. is 690). Net als zijn jaar- en plaatsgenoten Jan Hendrik te Paske en Harmen Dengerink. Hij zal in die hoedanigheid in 1813 nog wel zijn ingezet bij de strijd in Duitsland, maar hij behoort tot de overlevenden. Hendrik Christiaan trouwt in 1815 met Leida (Aleijda) Eijkelkamp en van het echtpaar zijn vijf kinderen bekend. Het gezin woont dan op de ene helft van de Ramaker, een dubbelwoning aan de Wiersseweg. In 1833 vertrekken ze met (vooralsnog) onbekende bestemming. Hendrik Christiaan leeft in ieder geval nog in 1847, wanneer twee van zijn kinderen trouwen.

Albert Dijkman is op 6 september 1789 geboren op Klein Everwennink/de Koopman aan de Koopmanstraat (nu afgebroken) als derde en jongste kind van Hendrik Dijkman en Jenneken Bluemink. In 1794 verhuist het gezin naar de Klaos aan de Tolhutterweg. Albert wordt ingeloot voor de lichte van 1809 en wordt ingedeeld bij het 123^e Regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 3233). Hij wordt ingeschreven per 30 oktober 1811 bij de 2^e compagnie van het 5^e

bataljon, later bij de grenadiers van het 3^e bataljon en de grenadiers van het 1^e bataljon. Ook het 123^e Regiment was betrokken bij de slag bij Polotsk in Wit-Rusland op 16 en 17 augustus 1812. Hoewel de verliezen van dit regiment niet precies bekend zijn zal het mogelijk net als het 124^e Regiment zware verliezen hebben geleden, waarna de overlevenden over andere regimenten werden verdeeld. Normaliter heeft Albert de tocht naar Rusland ook daadwerkelijk meegemaakt. Opmerkelijk is dat hij tot de schaarse gelukkigen behoort die het rampzalige Russische avontuur hebben overleefd. Mogelijk dat hij door ziekte of ander ongemak al in een vroeg stadium af heeft moeten haken, want eenmaal in Rusland was er niet veel kans om behouden terug te keren. In 1815 trouwt hij met Hendrika Haverkamp, waarna het echtpaar zijn intrek neemt op de pas gebouwde Stoffershutte (ook wel Weenk of de Vos genoemd), aan de Manpadweg net op de grens met Zelhem. Daar worden vier zonen en drie dochters geboren. Albert overlijdt op 29-3-1867 in Ruurlo. Uit zijn inschrijving blijkt dat Albert 1,84 m lang is en een lang gezicht heeft met een klein voorhoofd. Hij heeft blauwe ogen en blond haar, met een kleine neus en mond en een spitse kin. Als zijn beroep wordt genoemd ouvrier, arbeider.

Garrit Bannink is geboren op 8 maart 1790 op het Haller aan de Hallerweg als oudste van de vier kinderen van Garrit Bannink en Dijna Bouwmans. Bij de loting op 18 februari 1812 voor de lichting van 1810 (geboortjaar 1790) trekt hij nr. 5. Omdat hij blijkbaar in goede conditie is moet hij zich op 23 februari 1812 melden in Arnhem. Samen met zijn dorpsgenoten Jan Berend Penterman, Garrit Jan Tragter en Harmen Dengerink. Als enige van dit kwartet wordt Garrit per 5 maart 1812 ingedeeld bij het 126^e Regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 3753), en wel bij de 1e compagnie van het 4^e bataljon. Dit regiment is gelegerd in Luik. Bij zijn inschrijving wordt als geboorteplaats Ophalle genoteerd in het canton Roderlo. Het gaat hier om een grappig misverstand. Blijkbaar heeft Garrit op de vraag waar hij geboren is naar eer en geweten geantwoord 'op 't Haller' (de boerderij van die naam dus) en zo is het zonder verdere vragen genoteerd.

Het 126^e Regiment speelt een belangrijke rol bij de verdediging van de pontonbruggen tijdens de oversteek van de Berezina op de terugtocht uit Rusland en wordt daarbij samen met het 125^e Regiment vrijwel volledig vernietigd. Beide regimenten geven zich op 28 november 1812 over aan de Russen en tellen dan nog amper 300 man. Gezien de catastrofale ondergang van zijn regiment heeft Garrit dit vermoedelijk niet meegemaakt, waarschijnlijk is hij al op een eerder tijdstip afgehaakt. Een mogelijkheid is dat hij vanwege ziekte in een hospitaal is beland en na voldoende hersteld te zijn huiswaarts getrokken om uit handen te blijven van de oprukkende Russen. Hij slaagt er in ieder geval in om behouden terug te keren in Ruurlo. Hij trouwt op 26 oktober 1822 in Borculo met Engele Steelkamp en in Borculo wordt een dochter Aaltje

geboren. Op enig moment is het gezin naar Lochem vertrokken, want daar overlijdt Engele in 1849, Garrit zelf overlijdt er op 26-11-1870.

Uit zijn inschrijving blijkt dat Garrit 1,70 m lang is en een ovaal gezicht heeft met een hoog voorhoofd. Verder heeft hij grijze ogen, een normale mond en een lange kin. Bij de opmerkingen staat: une licatrice au cote du nez. Blijkbaar heeft Garrit een litteken aan de zijkant van zijn neus. Als zijn beroep wordt genoemd laboureur, ofwel boerenknecht.

*Stenen zuil met fontein in Luik. Het monument dateert uit 1697, dus mogelijk is Gerrit Bannink hier nog langs gemarcheerd. Luik vormde de thuisbasis van het 126^e Regiment van Linie waarbij Gerrit was ingedeeld
(commons.wikimedia.org)*

Garrit Jan Tragter is geboren op 31 mei 1790 op de Pas/Tuiteman (aan het eind van de Borculoseweg bij de begraafplaats, rond 1820 gesloopt), als zoon van Berent Tragter en Maria Heurnemans. Hij heeft nog een drie jaar oudere zuster Hendrika. Garrit Jan trekt bij de loting op 18 februari 1812 weliswaar nr. 24, maar blijkbaar zijn er onder de lagere nummers zoveel ongeschikte rekruten dat hij toch wordt geselecteerd om het contingent van twaalf man te completeren dat het canton Vorden moet leveren. Op 23 februari 1812 moet hij zich melden in Arnhem en wordt ingedeeld bij het 88^e Cohorte (stamboeknr. 670). Hij heeft dus niet deel hoeven nemen aan de veldtocht naar Rusland, maar waarschijnlijk wel aan het strijdgewoel in Duitsland in de loop van 1813. Details daarover zijn moeilijk te achterhalen. In ieder geval weet hij zijn dienstdienst ongeschonden te overleven. Hij trouwt op 1 juli 1814 met Maria Ligtenbarg en het echtpaar wordt gezegend met drie dochters en drie zonen (een dochtertje overlijdt na 14 weken). Garrit Jan verdient de kost als wever. Rond 1820 wordt de Pas/Tuiteman afgebroken, waarna het gezin Tragter verhuist naar het nabij gelegen Koskamp. In 1835 vertrekken ze naar Schuttenboer aan de Zelhemseweg.

Garrit Jan ter Haar is geboren op 16 oktober 1791 op Bleumink aan de Nieuwehuishoekweg als vierde van in totaal acht kinderen van Willem ter Haar en Maria Lindenschot (een zoontje, ook Garrit Jan geheten, is eerder jong overleden). Ten tijde van de loting op 16 oktober 1812 (op zijn verjaardag) is hij knecht bij Berent Rijkenbargh op Cornegoor in de Boshuurne. Garrit Jan trekt nr. 31 en bij een totaal van twaalf rekruten die het canton Vorden moet leveren lijkt dat een veilig nummer. Blijkbaar zijn er echter zoveel afvallers dat hij alsnog op moet draven. Ook hij wordt ingedeeld bij het 88^e Cohorte (stamboeknr. 1080) en heeft dus niet deel hoeven nemen aan de veldtocht naar Rusland. Het 88^e Cohorte is in 1813 wel naar Duitsland gezonden en is daar mogelijk wel betrokken geweest bij gevechten. Garrit Jan komt in ieder geval ongedeerd (dat wil zeggen levend) terug in Ruurlo. Hij trouwt op 23 maart 1825 in Eibergen met Aaltjen Bekker, waarna er in Borculo (buurtschap Overbiel) vijf kinderen worden geboren (waarvan twee dood geboren). Garrit Jan overlijdt op 20 januari 1858 in Haarlo, 66 jaar oud.

Willem Pasman wordt op 16 september 1791 geboren op 't Sikkeler aan de Zelhemseweg als zoon van Jan Willem Pasman en diens tweede vrouw Berentjen Stapelkamp. Uit het eerste huwelijk telt het gezin twee dochters, uit het tweede huwelijk worden zeven kinderen geboren. Als vader Jan Willem overlijdt hertrouwt moeder Berentjen met de dagloner Berend Straalman, waarna ze met haar kinderen verhuist naar Brokershutte, een schamele behuizing in de buurt van Hekman aan de Brillensteeg (afgebroken in 1854). Blijkbaar is het gezin er niet op vooruit geboerd. Ten tijde van de loting op 16 oktober 1812 is Willem knecht bij scholte Te Veldhuijs onder Borculo.

Willem wordt op 11 december daarop volgend ingeschreven bij het 124^e Regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 4756), maar dit regiment is dan al in Rusland en is op 16 en 17 augustus 1812 betrokken geweest bij de slag bij Polotsk in Wit-Rusland. Dat lot is Willem dus bespaard gebleven. Mogelijk is hij het jaar daarop wel ingezet bij de schermutselingen in Duitsland. Omdat hij volgens een aantekening in de loop van 1813 is gedeserteerd (zonder nadere aanduiding) is niet duidelijk wat Willem daarvan nog heeft meegemaakt. Hij keert in ieder geval terug in Ruurlo en trouwt op 5 juni 1820 in Borculo met Willemina Scholten. Daar worden vijf dochters geboren en een zoontje, dat helaas jong overlijdt. Bij de geboorte van het laatste dochtertje in 1836 wordt als beroep opgegeven strodekker. Willem overlijdt op 10 juni 1851 in de buurtschap Lempershoek in Borculo, 60 jaar oud. Hij is dan nog steeds strodekker. Uit zijn inschrijving blijkt dat Willem 1,72 m lang is, een laag voorhoofd heeft, een normale neus, een kleine mond en een korte kin. Verder heeft hij grijze ogen en kastanjebruin haar.

Hendrik ten Arve wordt geboren op 26 december 1791 op Klein Langenbarg aan de Höfteweg als vierde van de elf kinderen van Hendrik ten Arve en diens tweede vrouw Harmina Schutters. Uit een eerder huwelijk heeft zijn vader ook nog vier kinderen. Het valt blijkbaar niet mee om zoveel monden te voeden, want in 1806 vertrekt het gezin naar de Oude Kieftenhutte aan de Buskersdijk, dat eigendom is van de Diaconie. Als de loting voor de lichte van 1811 plaatsvindt (geboortjaar 1791) op 16 oktober 1812 is Hendrik knecht bij Lammert Mombargh in de buurtschap Linde onder Vorden.

Hendrik wordt net als Manus en Willem Pasman per 11 december 1812 ingedeeld bij het 124^e Regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 4688), en wel als fuselier bij de 1^e compagnie van het 5^e bataljon, later als fuselier bij de 1^e compagnie van het 2^e bataljon.

Op het moment van zijn inschrijving is het Franse leger al op de terugtocht uit Rusland, het 124^e regiment is bij de slag bij Polotsk in Wit-Rusland op 16 en 17 augustus 1812 grotendeels van de kaart geveegd. Dat is Hendrik dus bespaard gebleven. Mogelijk is hij het jaar daarop wel ingezet bij de schermutselingen in Duitsland. Dat zal tenminste de bedoeling zijn geweest, maar aan Hendrik is het soldatenleven blijkbaar niet besteedt. Achter zijn naam staat in de lijsten van memoiredeshommes vermeld dat hij in 1813 is gedeserteerd (net als Manus en Willem Pasman). Hij keert behouden terug in Ruurlo en trouwt op 6 februari 1829 in Borculo met Henders Wilmerink. Hij wordt veldwachter in Geesteren en daar worden een zoon en een dochter geboren. Wanneer hij op 25 april 1860 overlijdt in Geesteren, 68 jaar oud, is hij nog steeds veldwachter.

Hendrik is 1,69 m lang en heeft een vol gezicht met smal voorhoofd. Hij heeft een spitse neus en kin en een kleine mond. Verder heeft hij blauwe ogen en het bijbehorende blonde haar. Als zijn beroep wordt journalier, daghuurder vermeld.

Hendrik Jan Berenschot is op 16 november 1792 geboren op de Bourtange, een dubbelwoning die stond op de plaats waar nu het plantsoen is (afgebroken in 1844). Hij is de jongste van de zes kinderen van Reint Berenschot (jagermeester in dienst van het Huis te Ruurlo) en diens vrouw Jantje Hagens. Hoewel Hendrik Jan bij de loting nr. 23 trekt moet hij toch als rekrut op komen draven. Hij wordt ingedeeld bij het 33^e Regiment Lichte Infanterie (stamboeknr. 5713), maar dat is na de rampzalige veldtocht naar Rusland. Mogelijk dat hij in de loop van 1813 wel betrokken is geweest bij de schermutselingen in Duitsland. Ook aan Hendrik Jan is het soldatenleven echter niet besteed. Frits Toevank vermeldt op zijn CD-ROM: 'Hendrik J Deserteur bij Franse Leger', daarbij verwijzend naar G.A.28/10 1805. Hendrik Jan trouwt in ieder geval op 28 oktober 1829 in het Friese Schoterland met Gepke Roels Bakker. Hendrik Jan is dan timmerman, als beroep van zijn vrouw wordt winkelierster genoemd. In 1832 wordt hun dochter Jantje geboren. Per 11 april 1834 wordt hij uitgeschreven naar Amsterdam, daar loopt het spoor voorsnood. Dochter Jantje trouwt met Johannes Nikkels, ze overlijdt in 1918 in Enschede.

Harmen Hiddink is geboren op 29-10-1792 op Huttenhof (afgebroken in verband met het nieuwbouwplan Everwennink) als zoon van Jan Hiddink en Harmina Eijkelkamp. Hij heeft nog een ouder zusje Berendina. Zijn vader overlijdt al in 1794, zijn moeder blijft verder ongetrouwd. Waarschijnlijk is Harmen dezelfde die in de lijsten van memoiresdeshommes voorkomt onder de naam van Harmen Heddink, met als geboorteplaats Nunelo (de geboortedatum is in ieder geval identiek). Harmen was ingedeeld bij het 33^e Regiment Lichte Infanterie (stamboeknr. 5718). Hij overleeft de strijd in ieder geval, want op 18-5-1819 trouwt hij met Willemina Vruink (later geschreven als Vrugink). Het echtpaar gaat wonen op een deel van den Olden Spieker, een dubbelwoning aan de Kapersweg. In 1829 verhuizen ze met hun vijf kinderen (drie jongens, twee meisjes) naar de Manpad, een nieuwe boerderij aan de Manpadweg (nr. 4). Harmen overlijdt op 25-2-1879, 86 jaar oud.

Teunis Sieverink is geboren op 2 september 1793 op Kamperman/Marsman aan de Kranenbargsteeg (afgebroken bij de aanleg van de spoorbaan), als derde van de zeven kinderen van Jan Sieverink en Hendrica Meulenkamp. In 1796 vertrekt het gezin naar Luggenhorst aan de Stationstraat (afgebroken in 1905). Teunis is een van de vier Ruurlose jongemannen van de lichte 1813 die wordt ingeloot en per 10 oktober 1813 wordt ingedeeld bij het 27^e regiment Infanterie van Linie (stamboeknr. 10107). Specifiek is dat de 3^e compagnie van het 2^e bataljon. Na de reorganisatie maakt hij per 13 november 1813 deel uit van het 138^e Regiment Infanterie van Linie (net als Garrit Horstman). Teunis lijkt de enige Ruurlose jongeman van zijn lichte 1813 te zijn die het strijdgewoel heeft overleefd. Hij trouwt op 30 mei 1818 in Borculo met Stiene Stickers. Daar wordt hun oudste zoon geboren. Het echtpaar verhuist later weer naar Ruurlo, waar een dood

geboren kind en een dochter worden geboren. Teunis overlijdt op 6 september 1854 in Ruurlo, 61 jaar oud.

Teunis is 1,70 m lang en heeft een lang gezicht met een hoog voorhoofd. Hij heeft blauwe ogen bij bruin haar, een kleine neus en mond en een korte kin. Als beroep wordt genoemd journalier, daghuurder.

Tot slot: in 'Bonenstaken tegen Bajonetten' is ook aandacht besteedt aan **Arend Liestro**, die op 1 juli 1814 overlijdt in het hospitaal te Nijmegen aan koorts. Hij maakte op dat moment deel uit van de 6^e Compagnie van het 16^e bataljon van de Landmilitie. Dit onderdeel is begin 1814 opgericht als Bataljon Landmilitie nr. 16 en in maart 1815 omgedoopt in Bataljon Nationale Militie nr. 6. De militairen waren voornamelijk afkomstig uit het district Zutphen. (<http://www.gahetna.nl/collectie/archief/ead/index/>).

Waarschijnlijk heeft hij zich vrijwillig aangemeld bij het Nederlandse leger nadat Napoleon eind 1813 definitief uit ons land was verdreven. We treffen hem in ieder geval niet aan als dienstplichtige in het Franse leger, dus hij behoorde niet tot de lotelingen die hebben gevochten in het Franse leger. Hij heeft als inwoner van Ruurlo nog wel mee geloot met de Classe van 1811, maar met nr. 62 bleef hij toen ver buiten de gevarenzone.

Bronnen:

<http://www.memoiredeshommes.sga.defense.gouv.fr/fr/article.php?laref=1>

http://www.archieven.nl/mi/2231/?mizig=364&miadt=2231&milang=nl&misort=last_mod|desc&miview=tbl

http://www.friezen-onder-napoleon.nl/Pages/pagina_houding_legeronderdelen.htm

<http://tacotichelaar.nl/wordpress/napoleon-in-holland/hans-tigchelaar-en-33e-regiment-van-de-grande-armee/>

http://www.napoleon-series.org/military/organization/c_frenchinf3.html#27th

<http://www.gahetna.nl/collectie/archief/ead/index/>

Nationaal Archief, Den Haag. Toegangsnr. 2.01.15, inventarisnr.'s 72, 92, 137, 139, 140 (Viëtor), 152 (te Paske), 153 (Stegers). Toegangsnr. 2.13.04, inventarisnr. 442 (Viëtor)

Gelders Archief – Gewestelijke besturen in de Bataafs-Franse tijd (Toegangsnr. 0016, inventarisnr. 7547)

Peter van Rooden, In de achterhoede van Napoleon (Vlijmen, 2016)

Joseph Abbeel (red. Joost Welten, Johan de Wilde), Met Napoleon naar Moskou (Davidsfonds Uitgeverij, Leuven, 2011)

L. Roulin, 125e Régiment d'Infanterie. Historiquedes Corps Infanterie Avant Porté le No 125 (Orleans, 1890)

Zwany van der Jagt, Vorden onder Napoleon 1811- 1813 (Apeldoorn, 2012)

Wim Meerman, Neede voor 200 jaar (Neede, 2013)

CD-ROM Frits Toevank

Peter ten Arve / Jan Oonk

1. November 2018

2. Mei 2022